

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 89/04-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 8. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Jána Mazáka vo veci sťažnosti Ing. R. V., trvale bytom B. n. B., zastúpeného advokátkou JUDr. G. M., so sídlom B. B., vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 13/97 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. R. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 13/97 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou **p r i k a z u j e ,** aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 13/97 konal bez zbytočných prietahov.

3. Ing. R. V. **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie vo výške 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bánovce nad Bebravou povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bánovce nad Bebravou je povinný uhradiť trovy konania Ing. R. V. 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. G. M., B. B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2004 doručená sťažnosť Ing. R. V., trvale bytom B. n. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. M., so sídlom B. B., vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 13/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že 29. januára 1997 bol okresnému súdu doručený návrh Slovenskej sporiteľne, a. s., mestskej pobočky Topoľčany (ďalej len „navrhovateľ“), proti sťažovateľovi na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 22 815, 90 Sk. Platobný rozkaz bol vydaný 24. februára 1997. Sťažovateľ podal 11. marca 1997 proti platobnému rozkazu odpor. Po podaní odporu konajúca sudkyňa nariadila prvé pojednávanie vo veci na 14. máj 1997, ktoré bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť navrhovateľa. Následne až do 12. júna 1998 (viac ako rok) súd vo veci nekonal. Nečinnosť okresného súdu vo veci odôvodnila podpredsedníčka okresného súdu v liste sťažovateľovi z 12. novembra 1998 potrebou ustanoviť znalca so špecifickou odbornosťou. Na návrh navrhovateľa bol znalec (ZNALEKON, s. r. o.) ustanovený 11. decembra 1998, pričom spis mu bol doručený 23. marca 1999. Po doručení znaleckého posudku (1. júna 1999) bolo nariadené pojednávanie na 15. jún 1999, ktoré bolo po predložení stanoviska sťažovateľa odročené na 28. jún 1999 a toto následne na neurčito, pretože navrhovateľ nezaujal stanovisko k návrhom sťažovateľa. Dňa 17. novembra 1999 konajúca sudkyňa požiadala znalca o vyhotovenie dodatku k znaleckému posudku, ktorý bol vyhotovený až k 15. máju 2000. Okresný súd po tomto úkone nekonal 28 mesiacov. Medzitým došlo k oznámeniu zmeny na

strane navrhovateľa, ktorým sa stala Slovenská konsolidačná, a. s. (27. júla 2001). Ďalšie pojednávanie nariadil okresný súd na 25. marec 2003, ktoré bolo odročené pre neprítomnosť navrhovateľa na 23. apríl 2003. Tento termín bol zrušený a nový termín bol nariadený na 13. máj 2003, keď okresný súd opätovne odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu, že navrhovateľ požiadal o čas na preštudovanie podkladov. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 10. júna 2003, ktoré bolo opätovne odročené za účelom predvolania navrhovateľa a znalca. Posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 10. februára 2004, ktoré okresný súd odročil na neurčito za účelom doplnenia znaleckého dokazovania.

Z obsahu sťažnosti i z predložených dôkazov vyplýva, že sťažovateľ 18. mája 2003 podal sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Podpredsedníčka okresného súdu v odpovedi túto sťažnosť označila za čiastočne odôvodnenú a prietahy odôvodnila obťažnosťou prejednávanej veci.

Sťažovateľ na základe uvedeného konštatuje, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň uvádza, že nečinnosťou súdu mu vznikla majetková ujma vo výške ceny založenej nehnuteľnosti (5 042 340 Sk), ako aj nemajetková ujma spôsobená dlhotrvajúcim stavom právnej neistoty a odopierania spravodlivosti, a preto žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal nasledovný nález:

„Ústavný súd vyslovuje, že nečinnosťou Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou bolo porušené základné právo sťažovateľa Ing. R. V., bytom B. n. B., vyplývajúce z ust. čl. 48 zák. č. 460/1992 Zb. – Ústavy Slovenskej republiky, v znení ústavných zákonov.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovuje ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Bánovciach nad Bebravou, aby vo veci konal podľa osobitných predpisov a zakazuje mu pokračovať v porušovaní základného práva sťažovateľa.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5. 042. 340 Sk, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8. 000. 000 Sk.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 89/04-14 z 8. apríla 2004 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili k tomu, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právna zástupkyňa v odpovedi na výzvu ústavného súdu oznámila, že trvá na ústnom pojednávaní.

Predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie; ústavnému súdu zaslal vyjadrenie, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Z obsahu spisu vyplýva, že na návrh Slovenskej sporiteľne a. s. Bratislava bol proti odporcovi – sťažovateľovi vydaný Okresným súdom Bánovce nad Bebravou platobný rozkaz dňa 24. 2. 1997 pod sp. zn. Rob 11/97.

Proti tomuto platobnému rozkazu podal odporca v zákonnej lehote odpor a vec bola v dôsledku podaného odporu prevedená do registra C pod sp. zn. 3Cb 13/97 a pridelená dňom 11. 3. 1997 zákonnej sudkyňi JUDr. T. P..

Prvý úkon vo veci sudkyňa urobila 1. 4. 1997 – nariadenie doručenia kópie odporu navrhovateľovi s výzvou na vyjadrenie sa k odporu v lehote do 10 dní. Prvé pojednávanie vo veci sudkyňa stanovila dňa 16. 4. 1997 na deň 14. 5. 1997. V dôsledku ospravedlnenej neprítomnosti navrhovateľa bolo pojednávanie vo veci odročené na neurčito.

Podľa úradného záznamu nachádzajúceho sa v spise dňa 12. 6. 1998 sudkyňa vykonala konzultáciu s pracovníčkou VÚB a. s. pobočky v Bánovciach nad Bebravou na spôsob výpočtu úrokov z poskytnutého úveru.

Dňa 12. 11. 1998 podpredsedníčka súdu pre občianskoprávny úsek odpovedala navrhovateľovi na jeho žiadosť o preverenie štádia riešenia právnej veci tak, že ďalšie pojednávania vo veci neboli nariadované, nakoľko je potrebné pribrať do konania znalca

k vypracovaniu znaleckého posudku, avšak sa k príslušnej odbornosti súdny znalec v zozname znalcov nenachádza.

Následne dňa 11. 12. 1998 navrhovateľ listom súdu oznámil adresu znaleckej inštitúcie, ktorú sudkyňa uznesením zo dňa 8. 2. 1999 ustanovila do konania na vypracovanie znaleckého posudku.

Súdny znalec prevzal spis na vypracovanie znaleckého posudku prostredníctvom dožiadaného okresného súdu v Banskej Bystrici dňa 23. 3. 1999.

Znalecký posudok bol vypracovaný a doručený tunajšiemu súdu dňa 1. 6. 1999.

Termín pojednávania bol sudkyňou stanovený dňa 3. 6. 1999. Pojednávanie bolo dňa 15. 6. 1999 odročené na deň 28. 6. 1999 za účelom preštudovania obsiahleho písomného vyjadrenia odporcov a predložených dokladov a vypočutia svedka pracovníka Slovenskej sporiteľne a. s. pobočky Topoľčany.

Pojednávanie bolo dňa 28. 6. 1999 odročené na neurčito s určením lehoty 10 dní navrhovateľovi na písomné vyjadrenie sa k námietkam odporcov.

Dňa 17. 11. 1997 bola sudkyňou doručovaná znaleckej inštitúcii žiadosť o vyhotovenie dodatku k znaleckému posudku. Spis na vypracovanie dodatku k posudku prevzal znalec na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 3. 2. 2000. Dodatok bol vypracovaný a doručený tunajšiemu súdu 29. 5. 2000.

Dňa 27. 7. 2001 bolo súdu doručené písomné oznámenie žalobcu, že dochádza k zmene účastníka konania na strane žalobcu v dôsledku postúpenia pohľadávky. Dňa 28. 1. 2003 sudkyňa stanovila termín pojednávania na deň 25. 3. 2003. Pojednávanie vo veci bolo v dôsledku písomného ospravedlnenia sa žalobcu odročené na deň 23. 4. 2003. Na základe telegramu zaslaného žalobcom bol termín pojednávania na deň 23. 4. 2003 zrušený a stanovený na deň 13. 5. 2003. Pojednávanie dňa 13. 5. 2003 bolo odročené na deň 10. 6. 2003 za účelom predvolania a vypočutia znalca.

Pojednávanie dňa 10. 6. 2003 bolo odročené na neurčito z dôvodov neprítomnosti navrhovateľa.

Dňa 15. 12. 2003 sudkyňa stanovila termín pojednávania na deň 10. 2. 2004. Pojednávanie dňa 10. 2. 2004 bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia znaleckého dokazovania.

Dňa 19. 12. 2003 podpredsedníčka Okresného súdu Bánovce nad Bebravou pre občianskoprávny úsek písomne odpovedala sťažovateľovi na jeho podanú sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní, v ktorej dĺžku konania odôvodňovala obtiažnosťou prejednávanej veci, pričom napriek tejto skutočnosti vzhľadom na dĺžku konania vo veci odo dňa jej napadnutia na tunajší súd považovala podanú sťažnosť za čiastočne dôvodnú, s tým záverom, že bude plynulosť úkonov v prejednávanej veci sledovaná, aby vo veci nedochádzalo k ďalším prieťahom.

K predmetnej sťažnosti sa zákonná sudkyňa vo veci vyjadrila tak, že pripúšťa, že konanie vo veci od jej nápadu na súd do dnešného dňa, keď vec ešte nebola rozhodnutá trvá neprimerane dlho. Predmet sporu je podľa vyjadrenia sudkyne náročný na objasnenie k jeho rozhodnutiu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Svoju nečinnosť v konaní vo veci v období rokov 2000 - 2002 odôvodňovala povinnosťou zabezpečovať konanie a rozhodovanie v ďalších pridelených veciach podľa rozvrhu práce, keď jej bol pridelený polovičný nápad vecí civilných, opatrovateľských, obchodných, dedičských a výkonu rozhodnutia a v prípade vylúčenia trestného sudcu aj trestné veci, pričom v trestných veciach rozhoduje v štádiu prípravného konania aj o väzobných návrhoch prokurátora, nakoľko na tunajšom súde pracujú len traja (viď príloha).

Pri posúdení vybavovania vecí z hľadiska plynulosti konania bez zbytočných prieťahov po preskúmaní podanej sťažnosti a obsahu spisu, aj po zohľadnení všetkých objektívnych dôvodov (uvedených sudkyňou JUDr. P. vo svojom vyjadrení), keď Okresný súd Bánovce nad Bebravou nie je obsadený potrebným počtom sudcov a z toho dôvodu celú občianskoprávnu agendu (vrátane vecí obchodných a dedičských) vybavujú len dve sudkyne (každá 1/2 celého nápadu) a ktoré v prípade vylúčenia sudcu trestného z konania vo veci trestnej, rozhodujú aj v takejto trestnej veci, a taktiež v prípravnom konaní v trestných veciach rozhodujú aj v čase stanovených službách o návrhoch prokurátora na vzatie do väzby páchatel'a trestných činov a o ďalších neodkladných súdnych úkonoch a taktiež aj o predbežných opatreniach podľa § 75, § 75a Zák. č. 353/2003 Z. z., som toho názoru, že vzhľadom na značný a neprimerane dlhý časový odstup medzi jednotlivými úkonmi najmä v rokoch 2000 – 2002, považujem sťažnosť podanú sťažovateľom za opodstatnenú.“

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom spisu sp. zn. 3 Cb 13/97 a skonštatoval, že postup okresného súdu v namietanom konaní v plnom rozsahu zodpovedá skutočnostiam uvedeným vo vyššie citovanom vyjadrení predsedu okresného súdu.

Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa sťažovateľa trvala na tom, aby sa vo veci nariadilo ústne pojednávanie, ústavný súd nariadil na 8. september 2004 ústne pojednávanie vo veci.

Na ústnom pojednávaní 8. septembra 2004 sa zúčastnila len právna zástupkyňa sťažovateľa, ktorá uviedla, že v rámci sedemročného konania sťažovateľ namieta priet'ahy v konaní v trvaní štyroch rokov a troch mesiacov, upresnila návrh petitu na rozhodnutie tak, že uplatnila sumu osem miliónov slovenských korún ako primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľa v namietanom konaní, ktoré odôvodnila právnou neistotou a psychickou záťažou sťažovateľa, uplatnila si trovy právneho zastúpenia za tri úkony a režijný paušál, ako aj cestovné a náhradu straty času v súvislosti s ústnym pojednávaním v celkovej sume 21 791 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania a 3. postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednávanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, v namietanom konaní ide o vymáhanie plnenia z úverovej zmluvy, pričom sťažovateľ je v danom (namietanom) konaní odporcom. Ústavný súd na jednej strane konštatoval, že z právneho hľadiska nemožno vec, ktorej predmet tvorí vymáhanie plnenia z úverovej zmluvy, považovať za zložitú, na druhej strane zohľadnil skutočnosť, že v danom prípade bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, ktoré čiastočne vplývalo na celkovú dĺžku konania. V tejto súvislosti ale ústavný súd konštatoval, že faktická zložitosť veci, ktorou argumentuje okresný súd, nemôže ospravedlniť doterajšiu celkovú dobu trvania konania.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd vyhodnotil správanie sťažovateľa ako aktívne a súčinnosť v celom doterajšom priebehu namietaného konania, ktoré neprispelo k doterajšej dĺžke konania.

3. Pri hodnotení postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd vychádzal z obsahu sťažnosti, vyjadrenia predsedu okresného súdu a svojich zistení zo spisu vedeného pod sp. zn. 3 Cb 13/97.

Podľa názoru ústavného súdu v období od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, t. j. od 29. januára 1997 až do uskutočnenia prvého pojednávania vo veci 14. mája

1997 bol postup okresného súdu plynulý a smeroval k právoplatnému rozhodnutiu vo veci v primeranej dobe. V ďalšom období až do ustanovenia znalca uznesením z 8. februára 1999, t. j. 21 mesiacov, však okresný súd podľa názoru ústavného súdu nebol dostatočne aktívny. Aj keď ústavný súd zohľadnil ťažkosti spôsobené potrebou ustanoviť znalca „so špecifickou odbornosťou“, považoval toto obdobie za také, počas ktorého došlo k zbytočným prietahom v konaní, a teda aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Po doručení znaleckého posudku 1. júna 1999 až do 17. novembra 1999, keď okresný súd požiadal o vypracovanie dodatku k znaleckému posudku, bola činnosť okresného súdu podľa názoru ústavného súdu opätovne plynulá. Po tomto úkone bol ale okresný súd až do 28. januára 2003, keď nariadil ďalšie pojednávanie vo veci, nečinný viac ako 27 mesiacov, čo ústavný súd hodnotil ako zbytočné prietahy v konaní a porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Námietku obsiahnutú vo vyjadrení predsedu okresného súdu týkajúcu sa nedostatočného obsadenia okresného súdu sudcami a nadmerného zaťaženia konajúcej sudkyne ústavný súd neakceptoval s odkazom na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej „nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje zodpovednosti za pomalé konanie“ (II. ÚS 48/96, I. ÚS 92/97, II. ÚS 40/97, II. ÚS 74/97, II. ÚS 18/98) a nemôže ísť na ťarchu účastníka konania.

Vzhľadom na zbytočné prietahy v konaní v trvaní cca štyroch rokov ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo

veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 13/97 v ďalšom období konal bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré môže podľa § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili.

Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 3 Cb 13/97 konal bez zbytočných prieťahov v konaní, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa priznať mu primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ po upresnení návrhu na rozhodnutie na ústnom pojednávaní žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená dlhodobým stavom právnej neistoty a odopierania spravodlivosti spôsobeným nečinnosťou okresného súdu, vyvolávajúcou psychickú záťaž.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vychádzajúc z dĺžky obdobia, počas ktorého bol okresný súd nečinný, so zohľadnením predmetu sporu

ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade je primeraným finančným zadost'účením suma 20 000 Sk.

Ústavný súd priznal úhradu trov konania v sume 9 340 Sk za dva úkony právnej pomoci, ktoré považoval za účelne vynaložené náklady právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2004